Ludas Matyi

II. évfolyam, 25. (57.) szám — SZATIRIKUS HETILAP — 1946 június 30

SAJNOS, DE VALÓ

Nagy Ferenc: Nézzétek gyerekek, mialatt távol voltunk, megindult az import, behoztak valamit.
Rákosi Mátyás: Sajnos, de *faló.*

Ára 150 billió

Sajtó mortale

(A Kis Ujság szerkesztőségébe lassan-lassan visszaszivárognak mindazok, akiket a demokrácia eltanácsolt onnan.)

B. A.: Ugorjon csak gróf úr, van a hálóban párhasábnyi helyünk az ön számára is!

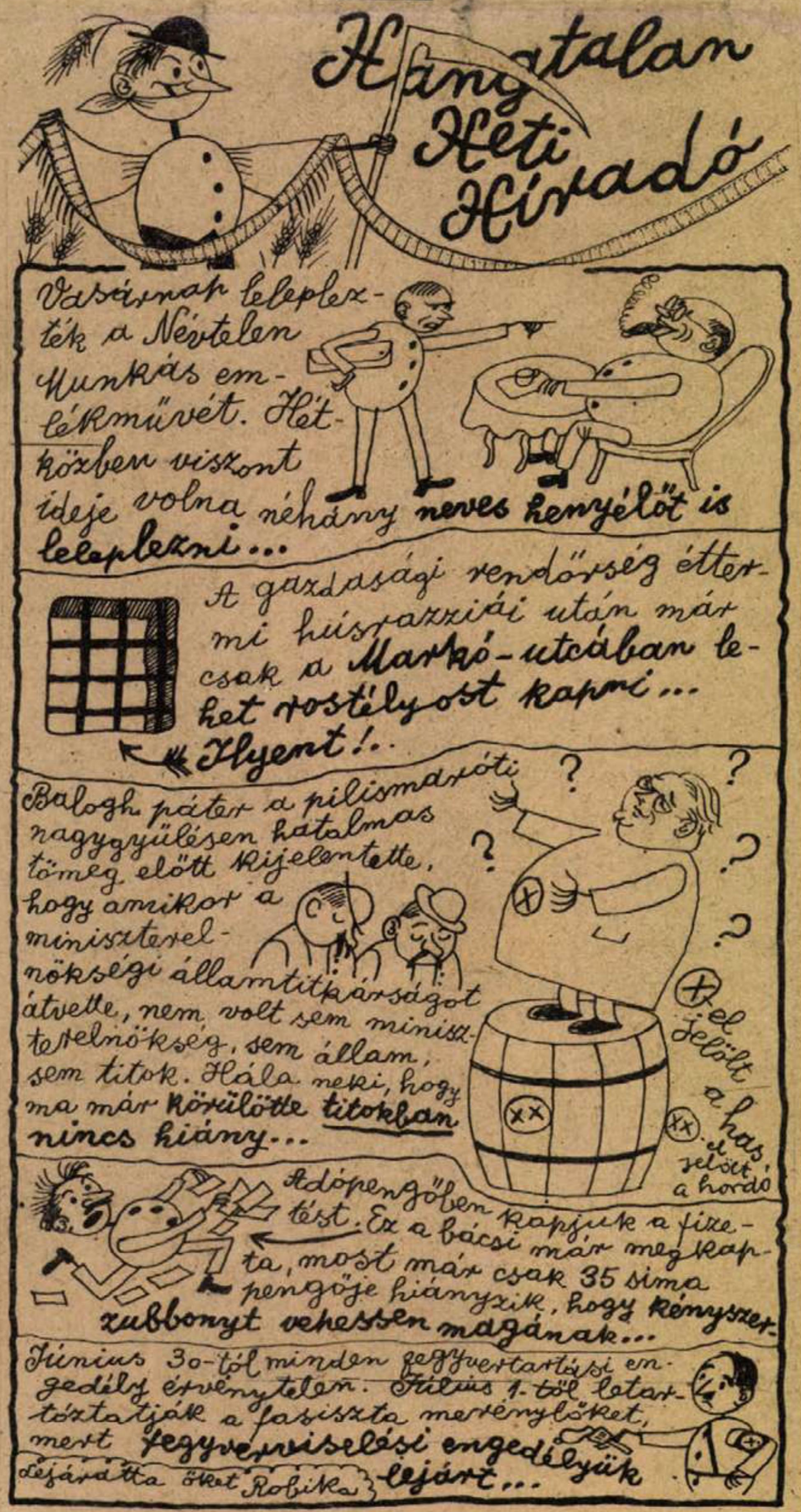
A hastifuszoltás ragályos...!

Az Országos Injekció Kör ezúton közli hallgatóival, hogy a hastifuszoltás a legutolsó kutatások szerint nemcsak kellemetlen, hanem **ragályos** *is!*

Utoljára a Citrom-utca egyik hatalmas bérházában fordult elő hasonló eset. Egy ismert üzletember, bizonyos Paczák, a hastifuszoltás után magas lázzal ágyba feküdt és ott megcsókolta a feleségét.

Másnapra a felesége is megkapta a hastifuszoltást!
Ugyanott, ahol a férje...!

Ne csókoljuk meg a feleségünket!

Kettő egy pár

— Ketten kaptunk egy pár cipőt a *JOINT*-tól és egyszerre van randevunk...

Hallatlan!

— Micsodaaa? Egy csokor szegfű kétbillió?

— Hát mit kapok kétbillióért?

— Hogy hogy mit? Egy csokor szegfűt!

Vannak még lovagok

— A menyasszonyomat nem hagyom beoltani,

— Miért?

— Az én szerelmem olthatatlan.

E HETI SZÁMUNKAT ÍRTÁK ÉS RAJZOLTÁK:

Aranyos Gusztáv	Kertész Endre
Bodó Béla	Leszkay András
Byssz Róbert	Pályi Jenő
Danvas Szilárd	Pártos Jenő
Farkas Lujza	Sándor Károly
Gábor Andor	Shwott Lajos
Gádor Béla	Szegő Gizi
Gergely Miklós	Szemes István
Gerő Sándor	Szilágyi Lilla
Heves Ferenc	Szün-Szabó József
Hidvéghy Ferenc	Tabi László
ifj. Hont Ferenc	Török János
Kálmán Jenő	Vajda Albert

Randevu helyett keresse fel
BENJAMIN ISTVÁNT
V., Nádor-utca 20.
Arany, óra, ékszer, vétel, eladás, javítás

hogy milyen biztatóak a kilátások Péter Pálra?

— Olyan szépen fejlődik a búza?

— Azt speciel nem tudom kérlekalásan, de a reakció országszerte szépen fejlődik.

— Ezt én is hallottam kérlek. Sőt az újabb tarifaemelés miatt a Baloldali Blokk nyilt levelezést folytat pártunkkal és attól tartok, hogy ezt a nyilt levelet drágán fogjuk megfizetni.

— Miből gondolod kérlek?

— Mert, ha a pártunk megfogadja a nyilt levél követelését, akkor mi már ki vagyunk zárva.

— Mint reakciósok?

— Naná, mint partizánok kérlekalásan.

— A kizárás a jobbik eset. A sógoromat például bezárták.

— Miért?

— Az infláció miatt.

— Hogy-hogy kérlek?

— Egy tüntető munkáscsoporthoz csatlakozott az utcán.

— Már ez is baj?

— Ez még nem lett volna baj. A baj ott kezdődött, hogy a felvonuló munkások szidalmazni kezdték szeretett képviselőnket és barátunkat Fillért.

— És a sógorod védelmébe vette?

— Ellenkezőleg kérlek: óvatosságból túllicitálta a tüntetőket.

— Hogy-hogy kérlek?

— Ő már nem a Fillért szidta, hanem a forintot.

— De bocsáss meg kérlek, mi köze ennek az inflációhoz?

— A sógoromat annyira elkapta az emelkedő árak sodra, hogy Fillér helyett már forintban számolt.

— Az infláció elleni drákói intézkedésekhez mit szólsz kérlek?

— Hallom, a dolgozók ezentúl adópengőben kapják a fizetésüket.

— Jól nézünk ki.

— Miért?

— Ez végleg befűt a sógoromnak.

— Miért?

— Képzeld el, hogy forintellenes kijelentéseiért mit fog kapni a népbíróságon adópengőben?

— Na látod kérlek, ezekszerint mégse olyan jók a kilátások Péter Pálra. A sógorodnak alaposan befűtött.

— Összekevered a dolgokat kérlek: az ő kilátásait nem Péter Pál rontotta el, hanem Péter Gábor... Na szervusz kérlekalásan...

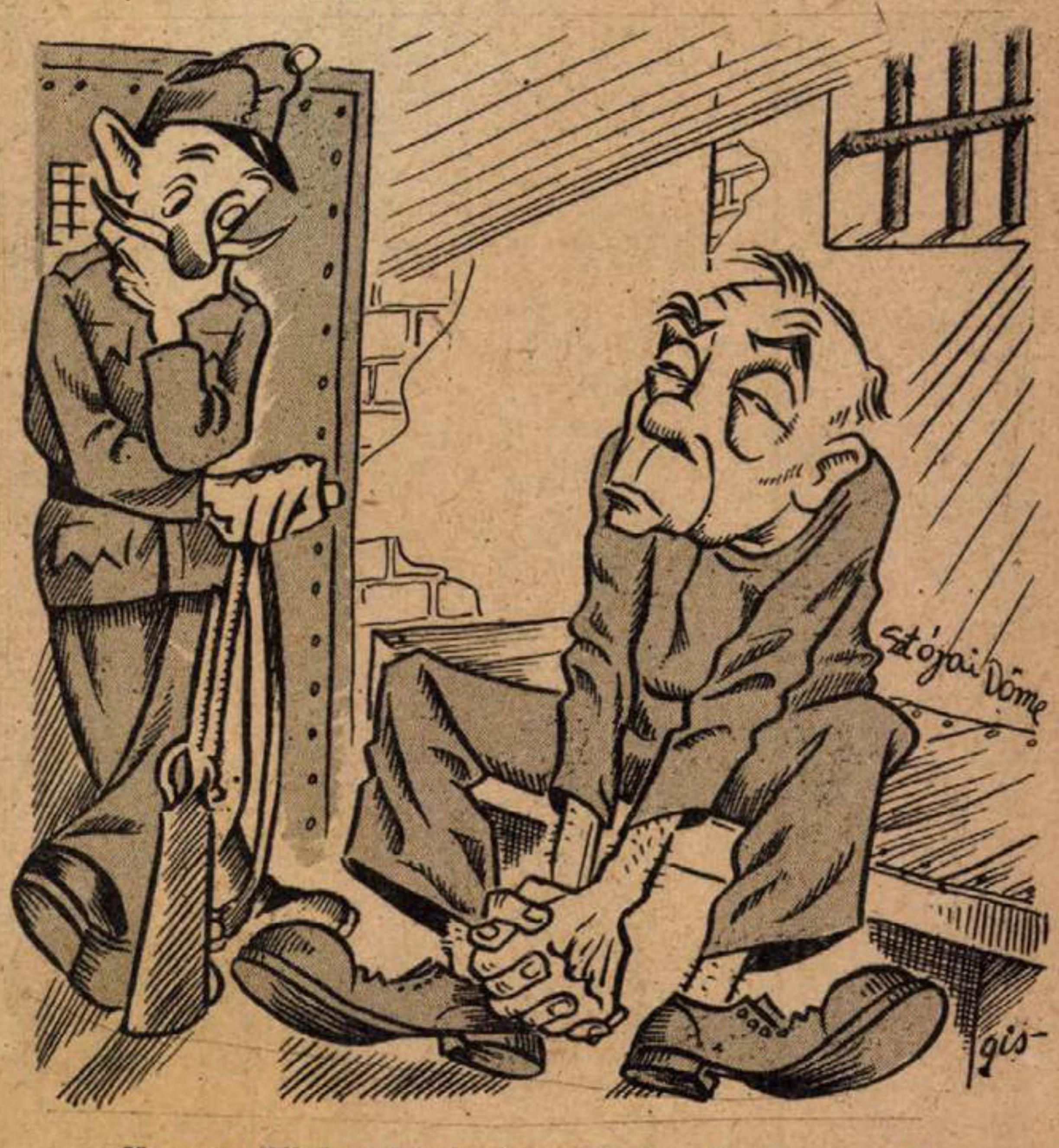
300.000 dollár az égből

Óriási feltűnést keltett világszerte, hogy egy Krakó melletti faluba ejtőernyőn 300.000 dollár esett le.

A rejtélyes természeti tünemény felől megkérdeztük Fekete Dezső Napoleont, Pest első dollárszakértőjét, aki a következőket mondta munkatársunknak:

— Háromszászer dollár sok pénz, de ebben még önmagában nincs semmi csodálatos. Hogy a levegőből jött, az meg éppen mindennapos dolog. Egyetlenegy dolog van csupán, amire a legprecízebb műszereimmel végzett beható kutatás után sem tudtam rájönni: *hogyan eshetett le a dollár?*

Veszélyes szórakozás

— Nagyon félek a kivégzésemtől, fegyőr úr... Olvastam, hogy a legutóbbi kivégzésnél négy ember megsebesült.

Piactéri jelentés

(A felháborodott tömeg a piacokon szétszórta a kofák áruját.)

— Hová megy Libuckáné?

— Lemegyek a Széna-térre, talán lehet egy kis káposztát taposni.

Rémtörténet

A gázszámlás nyolcszáz milliárdot adott vissza, és mert rendőrrel fenyegetőzött, ha a nyolc köteg egymilliárdost el nem fogadom, elfogadtam. Különben is, közben eszembe jutott, hogy lent a körút sarkán százmilliárdért megmérik a pontos testsúlyomat, a százmilliárdnak tehát igenis vásárlóereje van. Le is siettem — hogy közben meg ne dráguljon — és megméretkeztem. 55 kiló és 70 deka voltam. Na jó — gondoltam — és továbbmentem. A Király-utca sarkán találtam egy újabb mérlegest. Ez is százmilliárdot kért. Minthogy nem árt ellenőrizni az egyik mérleget a másikkal, itt is megméretkeztem. 55 kiló és 60 dekát mutatott.

— Ejnye csak — csóváltam a fejem — ezalatt a rövid út alatt fogytam volna? Vagy talán nem pontos a mérleg?

Szerencsémre a Nemzeti Színház előtt is találtam egy mérleget. Megméretkeztem. 55 kiló és 50 dekát mutatott.

Most már megijedtem. Valami titkos féreg foga rághat, ez a balsejtelem gyötört. Ha ilyen tempóban fogyok, este hatra készen leszek. Ijedten siettem át a patikába. Hajlandó volt megmérni százmilliárdért. Itt 55 kiló és 40 dekát nyomtam.

— Bocsánat — kérdeztem a patikust — pontos a mérleg?

— Grammra — felelte.

— Negyedórával ezelőtt egy másik mérlegen több voltam.

— Akkor az nem volt pontos.

Olyan meggyőzően mondta, hogy hittem neki. De azért a szembenlevő másik patikában is megméretkeztem százmilliárdért. Képzeljék el kétségbeesésemet: itt már csak 55 kiló 30 deka voltam.

Ennek már a fele sem tréfa — gondoltam — és azonnal elsiettem egy belgyógyász ismerősömhöz. Elmondtam az aggasztó tüneteket. Redőkbe ráncolt homlokkal hallgatott végig. Alaposan megvizsgált, de semmit sem talált. Azt mondta: szivem, tüdőm rendben van, nem érti a dolgot. Mindenesetre leküldött a házban levő patikába, mérjem meg magam és ha ugyanazon a mérlegen kevesebbet nyomok egy óra múlva, keressem fel, valószinűleg vérátömlesztést kell csinálni.

Lesiettem a patikába. Megméretkeztem százmilliárdért. Már meg sem döbbentem, hogy itt csak 55 kiló 20 deka voltam. Félórát járkáltam izgatottan a patika előtt, aztán újra ráálltam a mérlegre. Csaknem elájultam. 55 kiló és 10 deka voltam.

Már csaknem befeküdtem a kórházba vérátömlesztésre, amikor eszembe jutott, hogy mindenütt egy köteg százmilliárdossal fizettem. Ezért fogytam tiz dekát minden mérés után.

— Pardon — mondtam az orvosnak — vissza az egész. Nem fogytam egy dekát sem.

— Meg kell vizsgálnom — felelte komoran —, mert aki ma nem fogy, annak valami baja lehet.

SZILAGYI LILLA

Itt tartunk...

— Mit csinál délután?

— Semmit.

— Jöjjön, leülünk a rakparton a lépcsőre.

— Arra nekem nem telik...

Mozi-sztrájk

A rövid mozisztrájk teljesen megbénította Budapest életét, bár a város talpraesettebb lakosai itt is át tudták hidalni a nehézségeket. Munkatársunk például a következő beszélgetésnek volt fültanuja a Körúton egy hölgy és egy úr között:

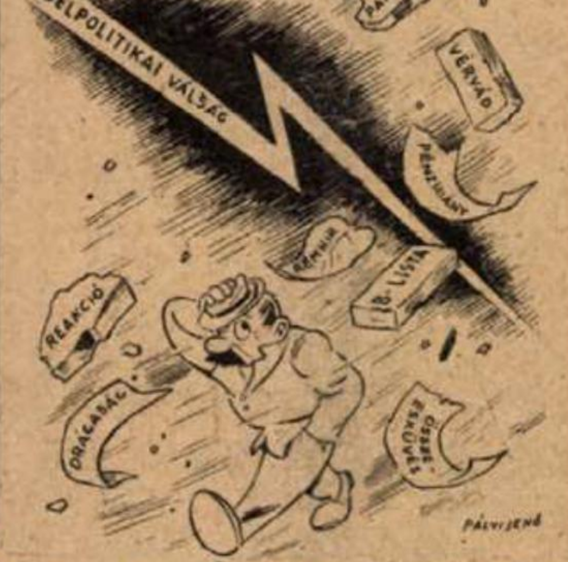
— Szeretném megnézni Gréta Garbót, Pista — mondotta a hölgy.

— Sajnos, mozisztrájk van.

— Akkor minden hiába.

— Szó sincs róla. Van lakásom.

Polgár a viharban

Szakértő a meccsen

(Megírta a Kis Ujság, hogy Schaitz Tibor, a Markó-utca foglya, a fogházigazgatóság rendelkezésére fegyőrének társaságában megtekintette az érdekesnek igérkező MTK—Vasas futballmeccset.)

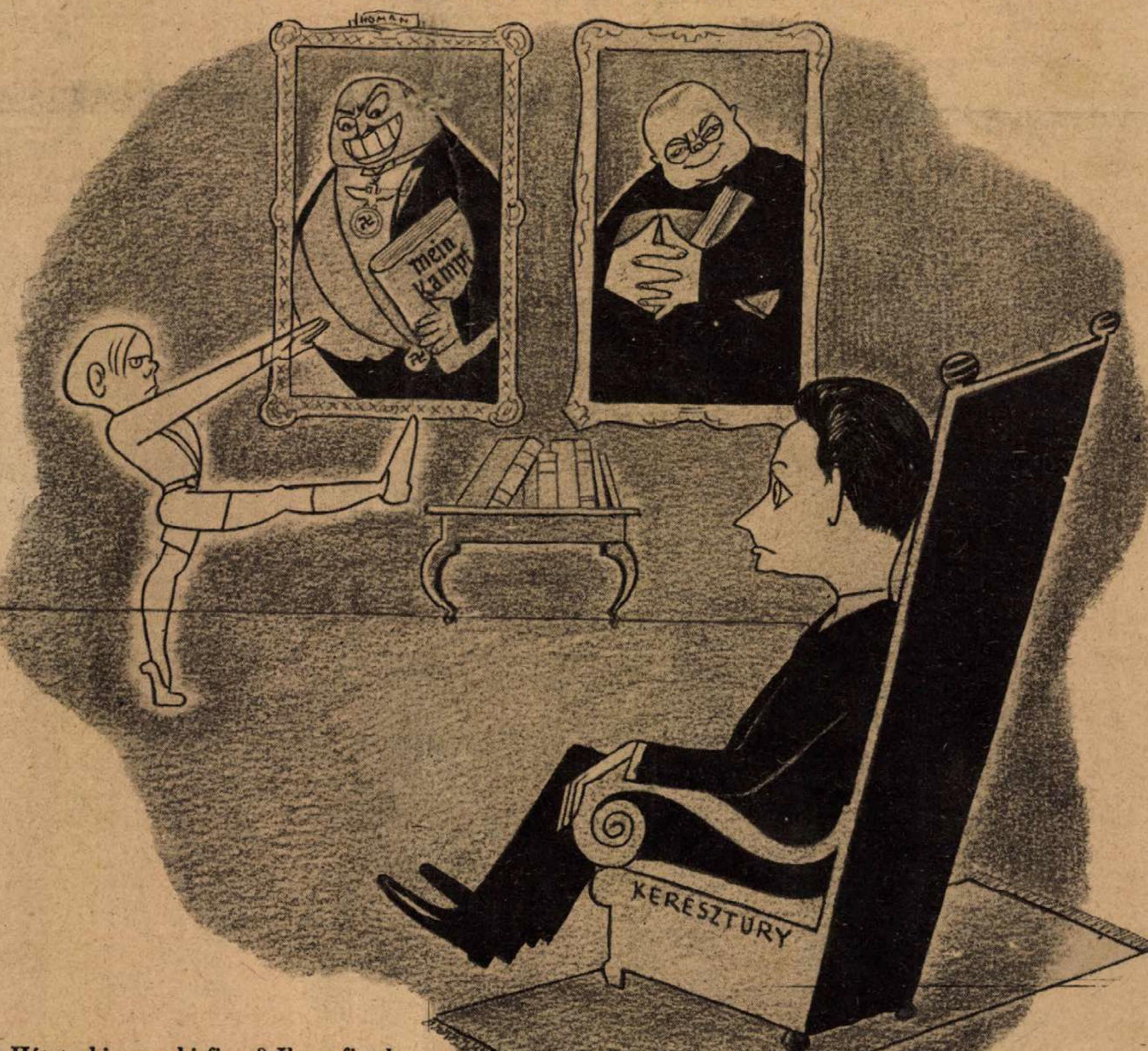
— Disznóság, nem volt ofszájd! Az ilyen bírót le kell csukatni!

A 7 legszomorúbb vicce

— Mi van magával, Kelemen úr, hogy egyszerre úgy elszomorodott?

— Arra számítottam, hogy meglassul az élelmiszerárak emelkedése. De, sajnos, csak drákói intézkedések jönnek...

Éjfélt ütött az óra

— Hát te ki vagy kisfiam? Ilyen fiatal kisértetet még nem is láttam.

— Én a tízéves szellem vagyok.

— Miért nem mégy haza?

— Haza? Hisz itt lakom az ön minisztériumában.

FŐ AZ ÁHITAT

Reakczy Jóska: Le a demokráciával! Pusztuljanak a kommunisták! Tapossuk ki a baloldaliak belét!

Malcsák Benő: Pardon testvér, nem volna szíves megmondani, hány óra van?

Reakczy Jóska: Ne zavarja az áhitatomat. Most világi dolgokkal nem foglalkozom.

Kerül, amibe kerül

— Művész úr, csináljon egy szép tíztrilliós bankjegyet. A pénz nem számít.

Számtébolyg

Egy milliárd az pont ezer
Millió, semmi ez!
S egy billjó ezer milliárd
Könnyen fog menni ez!
...Ó billió, ó billió!
Tőled leszek majd dili, ó!

A trilljó milljó billió
Ezt ma már tudni jó!
A billiárd még egyszerűbb:
Egy dákó s két golyó!
...Ó billió, ó billió!
Tőled vagyok már dili, ó!

Quadrillió a millió
Négyes hatványa, nó:
Milliószor milliószor
Milljószor millió!
...Ó billió, ó billió!
Tőled leszek én dili, ó!

Mondjam még a quintilliót?
Szívesen megteszem!
Csak kukoriku, nyihaha,
Kényszerzubbonyt nekem!
...Ó billió, ó billió!
Tőled lettem én dili, ó!

Ez csak egyszerű!

— Nézze, adok magának egy ötdollárost, maga ad egy egymilliós adópengőjegyet és huszonöt billiót s akkor már tíz gramm aranyat fizettem arra az ötezer rubelre, amit majd elszámolunk forintban.

Harcos ember!

— Megbolondult maga, Nyuszek úr? Miért hord ilyen bő ruhát?

— Mert olvastam, hogy az infláció ellen csak árubőséggel lehet küzdeni.

Nincs más mód

— Látja, ez tragédia. Szeretek egy leányt, de szegény. Nekem pedig gazdagon kell nősülnöm.

— Miért?

— Hajat kell vágatnom.

Sámson és Delila

DOLGOZÓK: Ne bajlódj a hajával Delila néni. Vágd le mindjárt a fejét is!

Gyorsított eljárás 1976-ban

Ferencz Matuzsálem Tibor népfőügyész: *Most látom csak Ákos, hogy ez a kunmadarasi pogrom-ügy mégis a statáriális bíróság elé tartozik.*

A 7 legveszélyesebb vicce

— A sógoromnak megvan a nagyezüstje, kisezüstje és előbb utóbb megkapja a sebesülési érmet is...
— Miért?
— Minden kivégzésnél ott van a Markó-utcában.

Részletes jelentés külügyminiszterünk londoni tárgyalásairól

A magyar államférfiak londoni látogatásakor megállapította az angol rádió, hogy *Gyöngyösi* külügyminiszter „hihetetlenül tartózkodó, keveset beszél, azt az általános diplomáciai taktikát alkalmazza, hogy inkább másokat beszéltet". Hozzáfűzte még a tudósító, hogy „ugyanezt a módszert követik az angol diplomaták is". Ezek alapján a következőképpen képzeljük el külügyminiszterünk londoni beszélgetését:

Gyöngyösi: Hát... ami az általános világpolitikai helyzetet illeti, arról önnek bizonyára az a véleménye, hogy... *(És elhallgat.)*

Az angol diplomata (aki „ugyanezt a módszert követi"): Nekem? Önnek..., önnek alighanem az, hogy... *(És szintén elhallgat.)*

Gyöngyösi: Ó, én..., édes Istenkém! De ön..., ön az aranyunkat illetőleg is azon az állásponton lehet, hogy... *(Elh.)*

Az angol: Yes, azon. De hogy a trieszti kérdést is említsem, ön szerint, ugye...? *(Elh.)*

Gyöngyösi: Világos. De hogy szóbahozzam a dunai hajózást, önnek, nemde...? *(Elh.)*

Az angol: A csehországi választások ügyében ön, ugyebár...? *(Elh.)*

Gyöngyösi: Kétségkívül!...

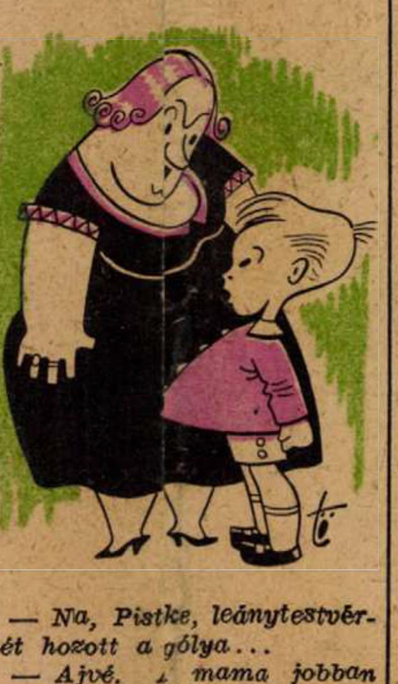
Egy világlap tudósítója (hozzájuk lép): Tárgyalnak? Kicserélik nézeteiket?

Mindketten: Yes. Tárgyalunk.

A tudósító: Merül-e fel valami ellentét a felfogások között?

Mindketten (egymásra néznek, aztán teljes joggal kijelentik): Nothing. (Leszkay)

Mai gyerek!

— Na, Pistke, leánytestvérkét hozott a gólya...

— Ajvé. A mama jobban örült volna egy kisborjúnak.

Az (Élet) Művész Színházban:

Caesar, üdvözölnek a Balaton mellé indulók!...

— Egy halálraítélt szakma utolsó alakjai között —

Az az örvendetes tény, hogy a forint aranyfedezete biztosítva van, végleg megadta a kegyelemdöfést a feketepiac amúgyis lankadó piócáinak. Az elkényeztetett feketézők közül többen rosszullettek a félelemtől, epilepsziás rohamokat kaptak, sőt lábtörésről is hallottunk. Nem ritka az olyan eset sem, hogy a dollárfejedelem,

aki tegnap még malacpörkölttel zabálta tele magát, ma már szódabikarbónát kénytelen bevenni...

Munkatársunknak alkalma nyílt néhány, ilyenformán éhhalálra ítélt feketézőt a Balaton mellett meginterjuolni.

— Bevallom — vallotta Sötét Ödön —, hogy ez a forint dolog olyan váratlanul jött, mint a villám, melyet egy gyors zsírspekulációmból vettem a Pasaréti-úton...! A hír hallatára azonnal levontam az összes konzekvenciákat, természetesen előre, mint a kosztpénzkamatot és rohammunkára akartam jelentkezni a Ganzgyárba... De később aztán úgy döntöttem, hogy inkább nyaralni megyek a Balaton mellé...

Tözs Dezső, az Inflációbarátok Vámegyesületének spórtitkára megtört, mint a bruch.

— Ezt tették velem — siránkozott férfiatlanul —, velem, aki mindig csak a magam érdekeit tartottam szem előtt!

Fekete Áron, a piac koronázatlan Napoleonja fölényes mosollyal leplezte nyugamát.

— Mi, üzletemberek — így szólt — egyáltalában nem vagyunk úgy oda attól az új izétől..! Láttunk már annakidején elég lyukas húszfillérest ahhoz, hogy most se ijedjünk meg az ilyesmitől!

— De hiszen a forint nem lesz lyukas?!

Fekete elnézően mosolygott.

— *Bízza ránk, fiam* — mondotta — *majd mi igyekszünk megfúrni...*

Ifj. Hont Ferenc

BODÓ BÉLA: Találkozás és búcsú

Sokáig és szinte eszeveszetten kerestem, de nem akadtam nyomára. Az ember valahogy úgy van a multtal, mint a zöldborsó árával, ki gondol arra, hogy hárommilliárdba is került egy kiló. Nem mondom, fájt, hogy nem láthatom újra, valahogy a szívemhez nőtt, igazán ragaszkodtam hozzá, ő is hozzámsimult, de hányszor, istenem. Jó volt és szép volt, emlékszem, megcsodáltak, ahogy sétáltam vele az utcán, volt olyan barátom is, aki megirigyelt miatta, meg is mondta ezt a szemembe. Egy ideig abban reménykedtem, hogy talán meglátom valahol, az utcán, moziban, esetleg egy kávéházban, nem szégyellem, bevallom, ebben az időben úgy róttam az utcákat, mint akit mar a féltékenység és túrósrétesként esz a bánat. Ha lett volna aranyam, odaadtam volna érte, ha D-m (nem hallja senki?) lett volna, feláldoztam volna érte, tudják kérem hogy van az, ha az ember úgy oda van...

Mindenbe bele kell nyugodni, vegyünk példát a demokráciáról, mondtam magamnak később, lám a demokráciának több vesztenivalója van, mégis beletörődik abba, hogy a fejére, hol is tartottam, ja igen, kezdtem beletörődni a megváltozhatatlanba, utóvégre a remény sem élhet tovább, mint a tízbilliós. Néha sajgott még a szívem, de gombház, ha leszakad, majd egyszer, valamikor lesz más. És képzeljék, hogy most, amikor már teljesen lemondtam róla, jobban, mint az idei rántott csirkéről tejfeles uborkasalátával, hirtelen megpillantottam. A villamosban láttam meg — a lélegzetem is elállt, a pulzusom kihagyott, ő volt, rögtön felismertem. A tömött villamosban egy úr karján feküdt elnyulva és bélésével kifordítva, akasztója alatt a szabóm cimkéjével és belső zsebe felett B. B. monogramommal. Sírni tudtam volna a meghatottságtól, hiszen nem lesz ilyen felöltőm soha többé, zokogni szerettem volna, de nem akartam a zsúfolt villamoson, meg aztán akkor sem sírtam, amikor nyilasék elvitték tőlem. Az úr egy másik úrral beszélgetett szép csendesen, hogy csak az egész villamos hallja, a régi szép időket emlegette, amikor az ember akkor csináltatott felöltőt magának, amikor akart.

Az IGAZSÁG bajnoka

— Hogy csinálja ezt a kétfrontos harcot Parragi úr?
— Roppant egyszerűen, a jobboldalt **TÜZELEM**, a baloldalt **LÖVÖM.**

Pontos ember

— Ma összeszámoltam, mennyit kerestem az utolsó öt év alatt.

— Na mennyit?

— Kilencvenkétbillióötszázhuszonötmilliárdháromszázhetvenötmilliókilencszázharminckétezernyolcszáznyolcvanöt pengő és 96 fillért.

— A fillért igazán elhagyhatná.

— Megbolondult? Az volt a főjövedelmem.

A csizmátlan csizmás kandur

V. E.: Neked két csizmát adott végzeted, nekem csak egy volt, az is elveszett.

Zsidóvá operált nyilasok *Palesztinában*

Jóvágású bevándorló: Na most jól nézünk ki, testvérek. Ha felismernek bennünket, akkor a zsidók vernek meg, ha nem ismernek fel, akkor az araboktól kapunk.

Majdnem igaz történet

Irta: Gergely Miklós

1.

Felszállam egy nagy csomaggal a negyvenhatos villamosra. Jobbra tőlem egy szemüveges úr állt, balra egy másik szemüveges ránézett a csomagra, aztán odafordult a szomszédjához és megjegyezte diszkréten, hogy csak én halljam és az egész villamos:

— Biztosan Joint-csomag. Hiába, ezek a zsidók ma is csak zsidók.

2.

Ekkor megszólalt a baloldali szemüveges. Megvetően mutatott rám:

— Na, mit szól hozzá? Biztosan nyilas keretlegény volt, látszik a pofáján, de most a zsidók csomagja az jó neki!

3.

Ezt kissé erősnek találtam. Már éppen válaszolni akartam, amikor egy cekkeres hölgy megelőzött:

— Na és aztán? — nézett kihívóan a baloldali szemüvegesre. — A keretlegény talán nem ember?

4.

Meg akartam köszönni a cekkeres hölgynek a védelmet, de a kutya se hederített rám. Egy nagybajuszú kövér úr magából kikelve kiabált:

— Látják, hogy elszemtelenedtek? Hallották, hogy védte az a zsidóasszony a nyilasokat?!

A cekkeres felemelte a cekkerét. Tojás volt benne főleg.

5.

A nagybajuszú meglepően magas hangon tudott visítani.

— A gyönyörű új Borsalinomon töröd össze a vacak nyolcésfélbilliós tojásaidat?! — zokogta. — Azt hiszed, még mindig Szálasi a nemzetvezető, adta zsidaja?!

6.

A cekkeres hölgy gondosan szétkente az utolsó tojásokat a Borsalinón és habzó szájjal kiabálta:

— Én nyilas?! Én zsidó?! Mindig az, aki mondja!

És pajkosan szamárfület mutatott a nagybajuszunak.

7.

Ekkor már az egész villamos verekedett. Ketten voltunk összesen a kocsiban, akik nem vettünk részt a verekedésben: egy csinos szőke hölgy és én.

— Látja, milyenek — fordult hozzám megvetően a szőke.

— Látom — bólintottam. — Ilyenek.

Kis csend következett, amit csak a verekedők halálhörgése tört meg néha.

— Maga egyre jobban tetszik nekem — mondta aztán a szőke. — Szeretem a nyugodt, erős férfiakat.

Kis csend, mint fent.

— Ügyesek ezek az amerikaiak — mondta aztán minden átmenet nélkül, a dobozomra tekintve. — Cukor is van benne?

— Nem — mondtam szomoruan. — Semmi sincs benne. Üres, hogy úgymondjam. Azért viszem haza, hogy legyen egy kis tüzelőnk télire.

A hölgy fehér homlokán felhő futott keresztül.

— Jellemző — mondta megvetően. — Ismerem én már az ilyen figurákat. Maga vagy zsidó, vagy nyugatról visszaszivárgott fasiszta.

És megvetően hátatfordított. Éreztem, hogy ezekután le se köp.

Csak otthon vettem észre, hogy tévedtem.

A munka barátja

„Öregem, ma már negyedszer a munkáról álmodom; ha ez mégegyszer előfordul, veszek egy álmoskönyvet — ... ennek kell, hogy valami jelentése legyen."

A valutarendőrségen

Sötét Ödön kihallgatást kér a detektívfelügyelőtől.

— Kérem, tessék engem kórházba utalni.

— Mi baja?

— Pengő-erem van.

— Talán aranyere?

— Azt nem mertem mondani.

Lobogó László:

RÖGTÖNITÉLŐ BIRÁSKODÁS

Emlékszik-e kegyed még
Ama helységnévre,
Mely a lapban hirtelen
Ötlött a szemébe?
Kun, vagy Kohn, vagy Madarász
Vagy hogyan is hívták
A községet, ahol a
Békepipát szívták.
Vagy az ördög tudja már,
Hogy ott mit csináltak,
De csináltak valamit,
Amivel kiváltak.

★

Kakas kukorékolt ott,
Vagy cica dorombolt?
Ja, igaz: Kunmadaras...
Ja, igaz: pogrom volt...
Ja, igaz: eltemették,
Kiket agyonvertek...
És azóta? Cseresznyét
Teremnek a kertek.
Aratásra készülünk,
Mert a búza érik,
Infláció, az is van,
Billiókkal mérik.

★

„No, de bűn és bűnhődés?"
Ugyan ne piszkálja,
Dosztojevszki írta azt,
Ki kíváncsi rája?
„Itélkeznek?" Hagyja már,
Nincsen egyéb gondja?
Majd ha lesz új mozzanat,
A sajtó bemondja.
Mit szól a nagy meleghez?
Lesz-e fája télen?
S verje ki a fejéből
Kunmadarast, kérem.

A különleges gazdasági körülmények következtében a LUDAS MATYI ára jövő héttől

100.000

adópengő

amely összeg kizárólag adópengőjegyben fizetendő

Kálmán Jenő: Ének a végekről

Az ember néha, a lapok híreit olvasva és az egyre szemérmetlenebb reakciós kísérleteket látva, elfogja a honfibú. Jómagam még az utcán is állandóan kedvenc költőmet, Berzsenyit idézem: „Romlásnak indult hajdan erős magyar..." skandálom érzéssel, miközben áttörök a Nemzeti Színház előtt hullámzó tömegen, majd félhangosan kifakad lelkemből a drámai kérdés: „Mi a magyar most?!"

Mire megszólal mellettem egy látszólag érdektelenül fel-alá sétáló fiatalember:

— Ötbillió...

Vagyok annyira intelligens, hogy csak egy pillanatig kell töprengenem az összefüggésen és máris rájövök, hogy a fiatalember nem a költő kérdésére felelt, hanem arra, hogy mi most, sőt nem is ma, csupán e percben a Magyar cigaretta ára?

— Mindenesetre adjon kettőt — mondom és kihalászom zsebemből utolsó tízbilliósaim egyikét.

Mindjárt rá is gyujtok és lassan sétálva, nekivágok a Körútnak. Akármilyen szórakozott vagyok, észre kell vennem, hogy többen követnek. Egy fiatal srác állandóan körülöttem kering, egy tisztes, idősebb úr pedig szorosan mellettem megy a járdán. Meggyorsítom a lépteimet, ő is rákapcsol. Megpróbálok lemaradni: ő is fékez. És közben egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét.

Idegesít a dolog. Lehet, hogy a gazdasági rendőrség tart megfigyelés alatt? Vagy valami lelkes irodalombaráttal van dolgom, aki autogrammot akar tőlem? Vagy ő az Ismeretlen Kiadó, aki a megpróbáltatások nehéz óráiban váratlanul felbukkanik és cikket kér tőlem? Tisztáznom kell a dolgot minél előbb. De mielőtt még nekiszögezhetném a kérdést, alázatos hangon megszólít:

— Uram, mielőtt eldobná, adja nekem...

— Mit dobnék el?

— A cigarettáját.

Oh, hát ezért! Nem vagyok dollárgyamus. Nem is kell az autogrammom. Az Ismeretlen Kiadó nem cikket, hanem csikket kér tőlem. Ez némileg kiábrándít, de meg is engesztel.

— Jól van — mondom —, csak egyet-kettőt szippantok még.

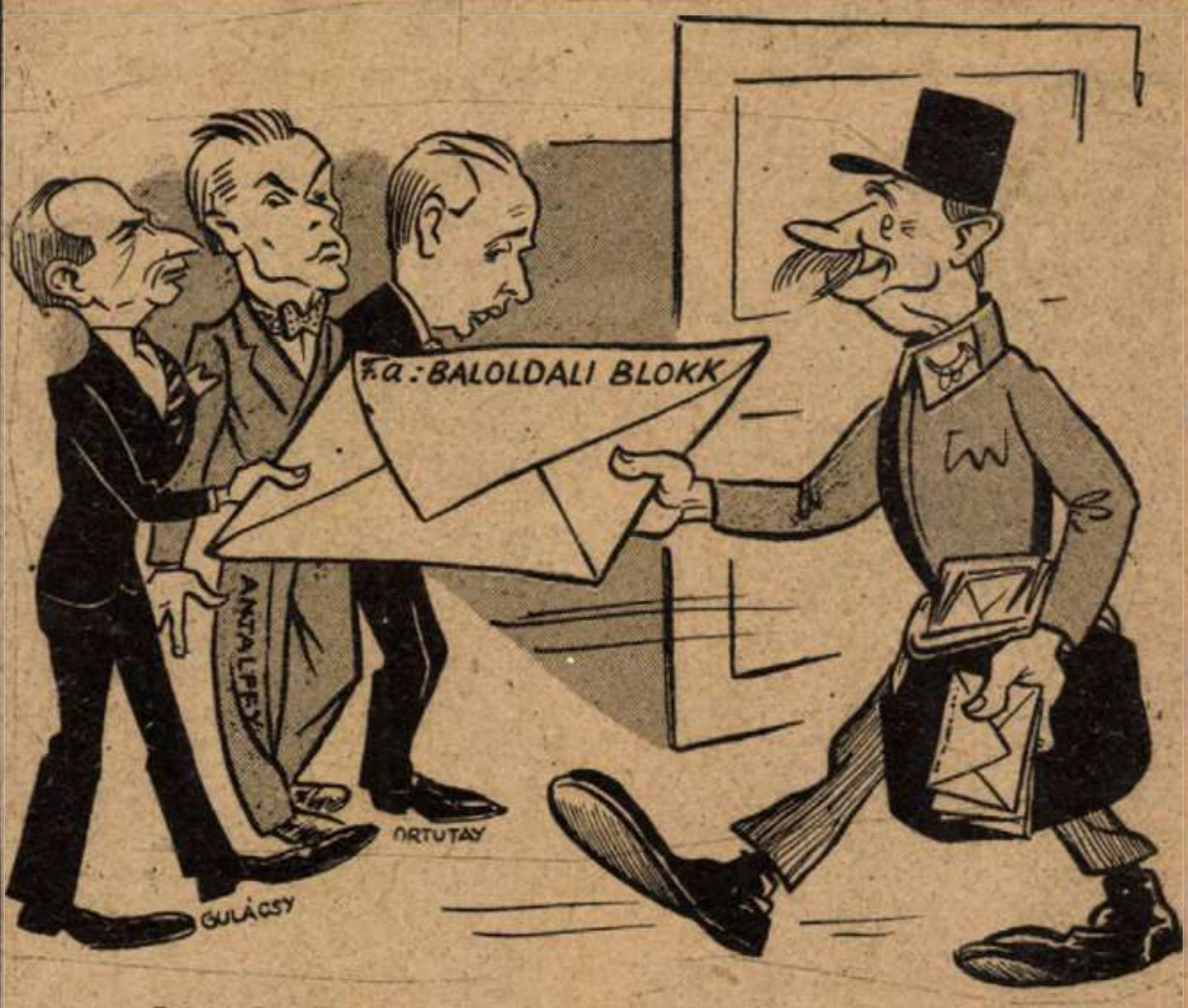
És most megszólalt történetem harmadik szereplője, a srác is, aki eddig körülöttünk keringett. A hangja dühös volt és csúfondáros.

— Öregem, ettől nem kap nikotinmérkezsét! Nem látja? Egészen sárgák az ujjai!

Az ujjaimról állapította meg, a csibész, hogy csonkig szoktam szívni a cigarettáimat. Nem is méltatott többé figyelmére. Könnyelműen elhajított cigarettavégekre vadászva, cikk-cakkban elindult előttem a járdán.

Nem is cikk-cakkban. Csikk-csakkban...

Levelem, levelem...

— Itt a levél a Blokk úrtól. Ne féljenek, portót nem kell fizetniök. A jobboldalon alaposan rajta van a bélyeg.

Gondos pedagógus

Tanító: Fiúk, mind itt vagytok?
Fiúk: Igenis, tanár úr kérem.
Tanár: Hát akkor ki maradt a háztetőn?

Barátnőm, a kalap

Irta: Vajda Albert

Még jóval ostrom előtt történt, hogy Kelemen barátomtól egy esős délután kölcsön kaptam egy kalapot. A kalapot, mikor hazaértem, beleraktam a szekrényembe. Vissza akartam adni, de jött a nyilas idő, jött az ostrom, egy bomba belerakta szekrényemet a harmadik emeletbe, aztán mindkettőt együtt ráhelyezte a szomszéd fűszerüzletre. Természetesen a kalap sem az ostrom alatt, sem utána nem jutott többé eszembe.

Nagynehezen találtam lakást, szereztem némi bútort és állást is kaptam egy műtéglagyárban. Ekkor találkoztam össze egy esős délután Kelemennel, aki hajadonfőtt sétált az esőben.

— Jó, hogy látlak — mondta és megfogta kabátom középső gombját. — Emlékszel arra a kalapra, amit kölcsönadtam neked az ostrom előtt?

Most jutott először eszembe a kalap. Ezt meg is mondtam neki.

— Persze — mondta Kelemen szemrehányóan —, amilyen slampos alak vagy, ki se kefélted egyszer sem...

— Én? — utasítottam vissza a szemnrehányást. — Hogy képzeled? Kikeféltem, papírba csavartam és beletettem a szekrényembe.

— Akkor jó. Nekem most egy kalapom sincs. Gyere, hazakísérlek és visszaadod.

Nyeltem egyet. Hogyan magyarázzam meg, hogy a kalap a szekrény, a harmadik emelet és a fűszerüzlet maradványaival együtt gondosan összerakva ott hever a Madách-téren?

— Nézd — mondtam és egyensúly kedvéért én is megfogtam kabátja gombját — a kalap nincs meg. Hősi halált halt egy szekrényben, Budapest ostrománál. De vigasztaljon az a tudat, hogy kikefélve, selyempapírba csomagolva ment a halálba.

Kelmenen nem látszott, hogy ez vigasztalja.

— Nézd — mondtam végre, mert megszólalt bennem a becsület —, gyere el velem a Klabács Rudihoz, annak kalapüzlete van, veszek neked egy kalapot.

Elmentünk Klabács Rudihoz, Kelemen kiválasztott egy barna nyúlszőrt, én félrevontam Rudit, megmagyaráztam a helyzetet és megállapodtam vele, hogy három heti egyenlő részletben kifizetem a kalapot. Természetesen adópengőben. Kelemennel az üzletajtóban kezet fogtunk, megemelte kalapját és eltűnt az esőben.

Keveset kerestem ez időben, de beosztottam a fizetésemet, volt némi ékszerem, adópengőbetétem, havonta vettem egy tubus fog- és egy doboz cipőkrémet, volt egy csinos barátnőm, akivel moziba jártam... Volt! Mert amikor az első részletet bevittem, Rudi közölte, hogy a munkabéreket felemelték 100 százalékkal, azonkívül az adópengő is ugrott 10 százalékkal, így tehát kénytelen emelni a kalap árát is. A következő héten kétszáz százalék volt az emelés, a harmadiknál újabb kétszáz és a kalória... Mit szaporítsam a szót? Ez novemberben kezdődött. Azóta levesen és kenyérhéjon élek... Más ember vagyonokat keres valutázással, feketézéssel, kártyázik, lóversenyezik, a legszebb nőkkel megy weekendre... Nekem se barátom, se ismerősöm. Rokonaim önző, piszok alaknak tartanak, aki még egy haldoklónak sem adna egy rongyos milliárdot. Ha meglátnak, átmennek a másik oldalra. Azt beszélik, hogy titkos kártyaklub tagja vagyok. Azt is mondják, hogy a világ minden pénze kevés nekem. Mit tudják ők, hogy én immár hónapok óta egy barna nyúlszőrkalapra keresek és semmi reményem, hogy az elkövetkezendő néhány éven belül világi dolgokhoz — anyagiak hiányában — valami közöm is legyen!

Mindszenty József üzlete a „KATOLIKUS NÉPPÁRT"-HOZ.

Munkás: Meglep zászlós úr, hogy ön pártot alapít, Isten szolgája létére.

Mindszenty: Ön viszont elfelejti, hogy nekem a reakció az istenem.

Az úttestre szórják az árdrágítók portékáit a Teleki- és Garay-téren

Mint a lapok megírták, a Garay- és a Teleki-téren a felháborodott közönség az úttest közepére szórta az árdrágító kofák áruját. Ezek a jelenetek szinte naponkint ismétlődnek meg a különböző piacokon, most azonban az árdrágító kofák jobb belátásra tértek, hogy elejét vegyék annak, hogy a közönség árujukat az úttest közepére szórja. Értesüléseink szerint ennek elejét veendő, árujukat mindjárt az úttest közepére rakják ki.

SZINHÁZ! TARKA MARHA

Lapunk nívóját emelendő, megkértük B. Suszter Istvánt, a népszerű, sőt Kossuth-Népe-szerű Intim Pistát, hogy jólértesültségét csillogtatandó, állítson össze részünkre egy színes színházi híranyagot. A kitűnő riporter kérésünket gondolkodás nélkül teljesítette, ami az alábbiakon meg is látszik.

Ősztől kezdve stúdióelőadásokat rendez színházában Korong Kelemen, a kiváló színigazgató. Az üzleti szempont teljes mellőzésével hazai és külföldi irodalmunk remekeit adatná elő színművészetünk élgárdájával. Elsőnek Pácz György „Gyere velem az erdőbe" című operettje kerül színre, Alfonzo mesterrel a főszerepben.

A hosszabb ideje köszönő viszonyban lévő primadonna és bonviván családi örömök elé néznek. A gyermek neve valószínűleg Tamás lesz.

Magyar írók külföldi sikereiről érkeznek hírek. Az elmult hónapokban hosszabb ideig futottak a Brodwayn Molnár Ferenc, Fodor László és Lengyel Menyhért. Később lassítottak, majd lépésben ballagtak tovább.

Kellemetlen meglepetés érte Pintyőke Pannit, a fiatal színészgeneráció egyik legtehetségesebb tagját. A Sybill nagy áriájának éneklése közben nyilt színen kiesett a fogsora. Hála a művésznő hallatlan rutinjának, a közönség mit sem vett észre, mert Pintyőkének előzőleg se lehetett hallani a hangját.

Nagy szomorúság érte a rózsaszín melltartójáról közismert ifjú naivát. Az általa rendezett gyermekzsúron kedvenc unokája laktanyafogság miatt nem jelenhetett meg. A művésznőt az ottlevő ezredes reggelig is alig tudta megvigasztalni.

A színházi riporterek szindikátusa két hétre eltiltotta a hírlapírástól Rendes Rezső ujságírót, mert cikkeiben a rovatával össze nem egyeztethető jóízlésről tett tanuságot. Darvas Szilárd

Ketten mellébeszélnek

Időszerű párbeszéd a legfrissebb rémhírekről

— Alázatos főtiszteletem, Kruxlhaber uram!

— Jó napot, Nixlhaber. Miért olyan rosszkedvű?

— Azon gondolkozom, mi lesz a jó pénzzel...

— Mi lenne? Tegnap 120-szal zárt.

— Nem a dollárra gondolok. A forintra.

— Hát maga még itt tart? Ember, maga egyáltalán nem hallgat rémhíreket? Nem lesz forint. Az új pénzt úgy fogják hívni, hogy „sékel". Az előlapon lesz Hevesi főrabbi arcképe, hátul a dohányutcai zsinagóga.

— Ne beszéljen! Szóval már a pénzünk is zsidó lesz.

— Hogyne. Már verik is Kunmadarason. De mit szól hozzá, hogy kitoltak Rákosiékkal Newyorkban? Trumanéknál paprikás csirke volt vacsorára és Rákosi csak egy kis szárnyat kapott, Ries pedig nem kapott nokkedlit.

— Látja, ennek örülök. De az aranyat visszahozzák.

— Ezt is a Kisgazdáknak köszönheti az ország. A baloldal már egy éve beszél a stabilizációról, a Kisgazdák pedig mindig halogatták a dolgot. Truman erre azt mondta: beszélni ezüst, halogatni arany és nekik adta az aranyat. De mit szól a merénylethez?

— Az oktogontéri merényletre gondol?

— Ugyan! A Parragi elleni sajtómerényletre. Mindenki támadja szegényt, pedig répát evett Mauthausenben. De az oktogoni merénylet ügyében is mondhatok egy ujságot! A tettes egy román. Rabbinövendék. Azért gyujtotta fel az altestét, hogy ne lehessen rájönni.

— Fantasztikus! És mi a véleménye arról, hogy ezt a szegény drázsa Mihajlovicsot hogy kiforgatják ott Belgrádban?

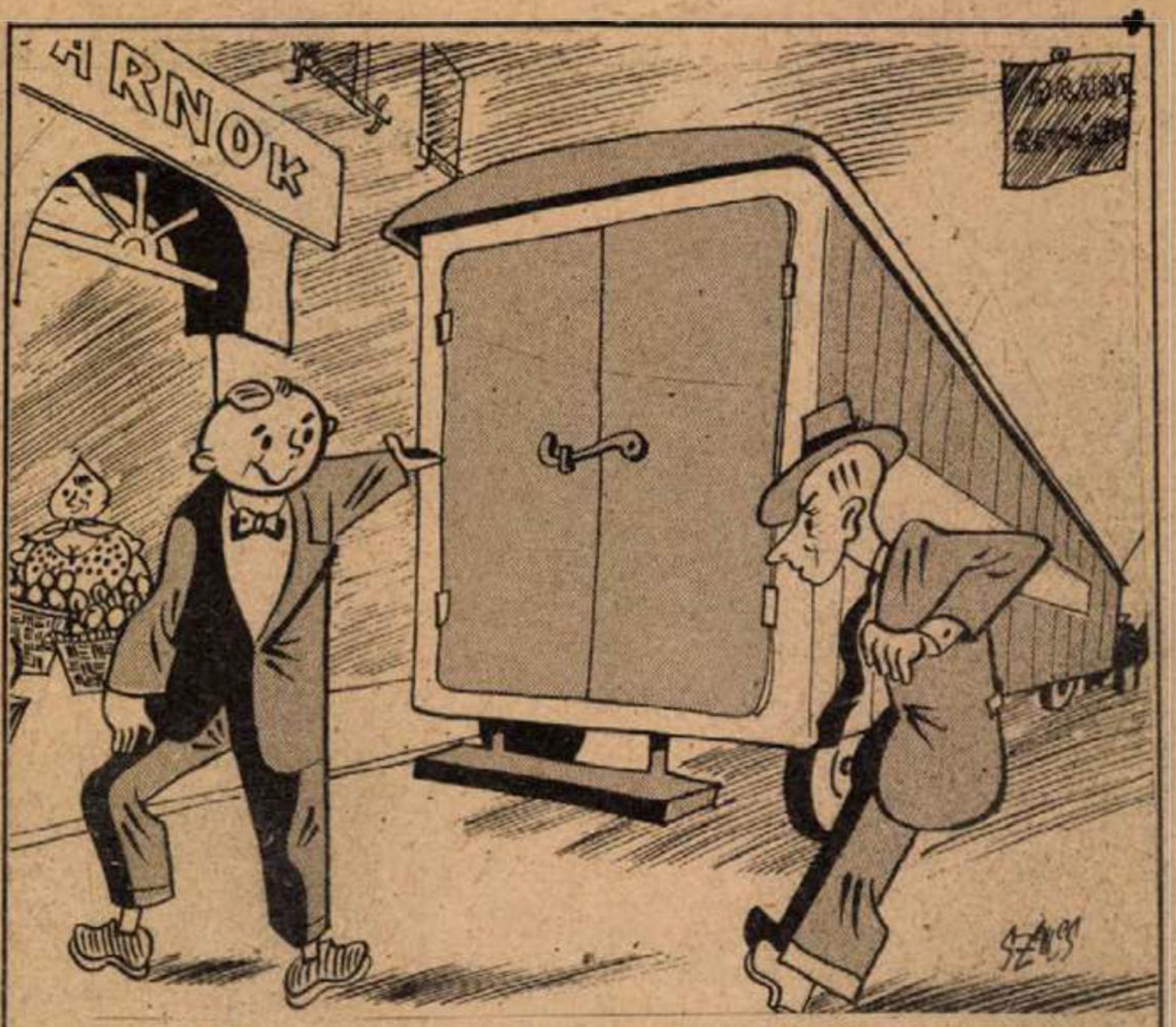
— Megint ostobaságokat beszél, Nixlhaber. A bíróság előtt nem Mihajlovics áll, hanem egy alteregója. Maga Mihajlovics egy montenegrói zulukaffer hadsereg élén útban van Magyarország felé. A Dunántúlon fog egyesülni a II. kerületi leventék futballcsapatával és a zuglói óvóda „Kovarez" hadosztályával, amely vadonatúj rollerekkel van felszerelve. Először az orosz hadsereget verik meg, aztán az angolt és amerikait. De ezt ne mesélje egyelőre tovább, mert a sorrend még nem biztos.

— Ez megvigasztal, mert már nagyon el vagyok keseredve. Ennek a demokráciának nem akar vége lenni.

— Ne féljen semmit, Nixlhaber. (*Súg.*) Jön Jóska bácsi és mindent rendbehoz.

— Szent Isten! A...

— Dehogy. A Mindszenty Jóska bácsi. Gádor Béla

— Bemegyek megnézni, lehet-e libát kapni. Legyen szíves, vigyázzon addig az erszényemre...

Megtalálták Hóman és Jaross elrejtett kincseit

Legújabb értesüléseink az ügyről

Molnár Jenő, az Elhagyott Javak új kormánybiztosa nyilatkozott, hogy megtalálták *Hóman* és *Jaross* elrejtett kincseit.

Munkatársunk utánajárt a dolognak és az elrejtett kincsek mellé

sikerült megtalálnia Hóman Bálint teljes hagyatékát is.

Az országnak úgylátszik ezzel is szerencséje van, mint *Hóman* többi kincseivel, mert

Hóman Bálint teljes hagyatéka a kultuszminisztériumban van.

és teljesen érintetlen, mert senkise mert eddig hozzányúlni.

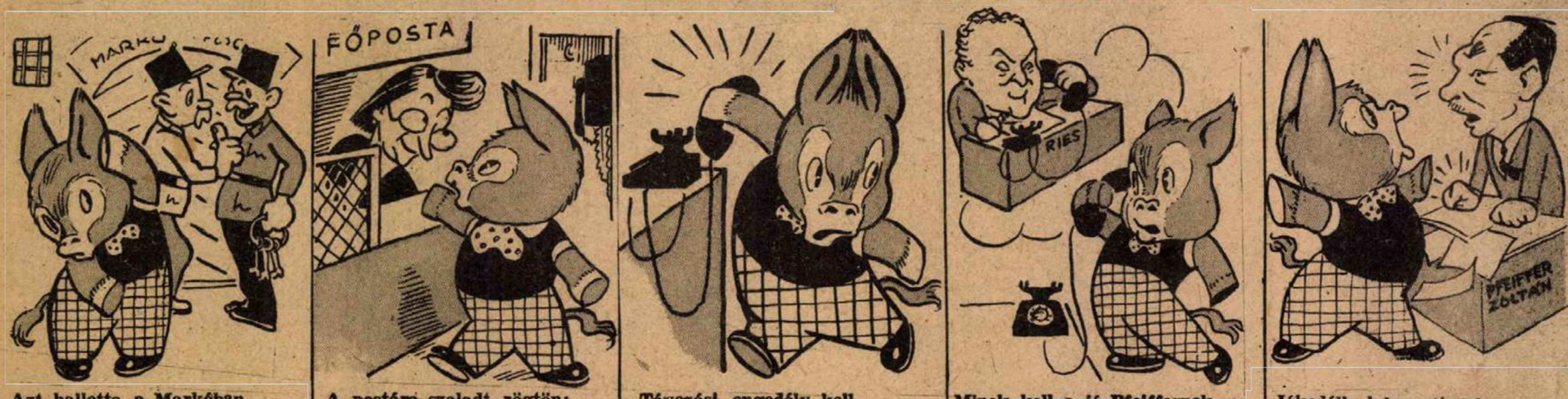
A hagyatékban néhány egészen kivételes nagykép is van, akiket szeretnénk már a Szépművészeti Múzeumban, de legalább a minisztériumban *felfüggesztve* látni.

A szerencse csőstől jár

— Mi történt á Lájossal, te Elemér?
— Gavallér vendége volt, százbilliót rágástott á homlokára.

KUKSI IGAZSÁGÜGYI INTERVENCIÓJA

Azt hallotta a Markóban
A kis Kuksi: Nincs baj itt már,
Távozási engedélyt ad
Pfeiffer Zoltán államtitkár.

A postára szaladt rögtön:
Londont kérem, a Ries mistert,
A jelenleg ott időző
Igazságügyi minisztert.

Távozási engedély kell,
— Szólt Kuksi a telefonba —
Pfeiffer államtitkár úrnak,
De, ha lehet, még ma, nyomba.

Minek kell a jó Pfeiffernek
Távozási engedélyem?
Távozhat ő akármikor...
Szólt Ries. S Kuksi így szólt: éljen!

Jókedéllyel kereste fel
Kuksi Pfeiffert és nem misszel
S így szólt „Eltávozhat, tata,
Elintéztem ezt már Riesszel.

A vasárnap szónokai — *Mit szólsz hozzá kérlekalásan, milyen népszerüek vagyunk! Mind a négy rólunk beszél!*

Miből lesz a cserebogár

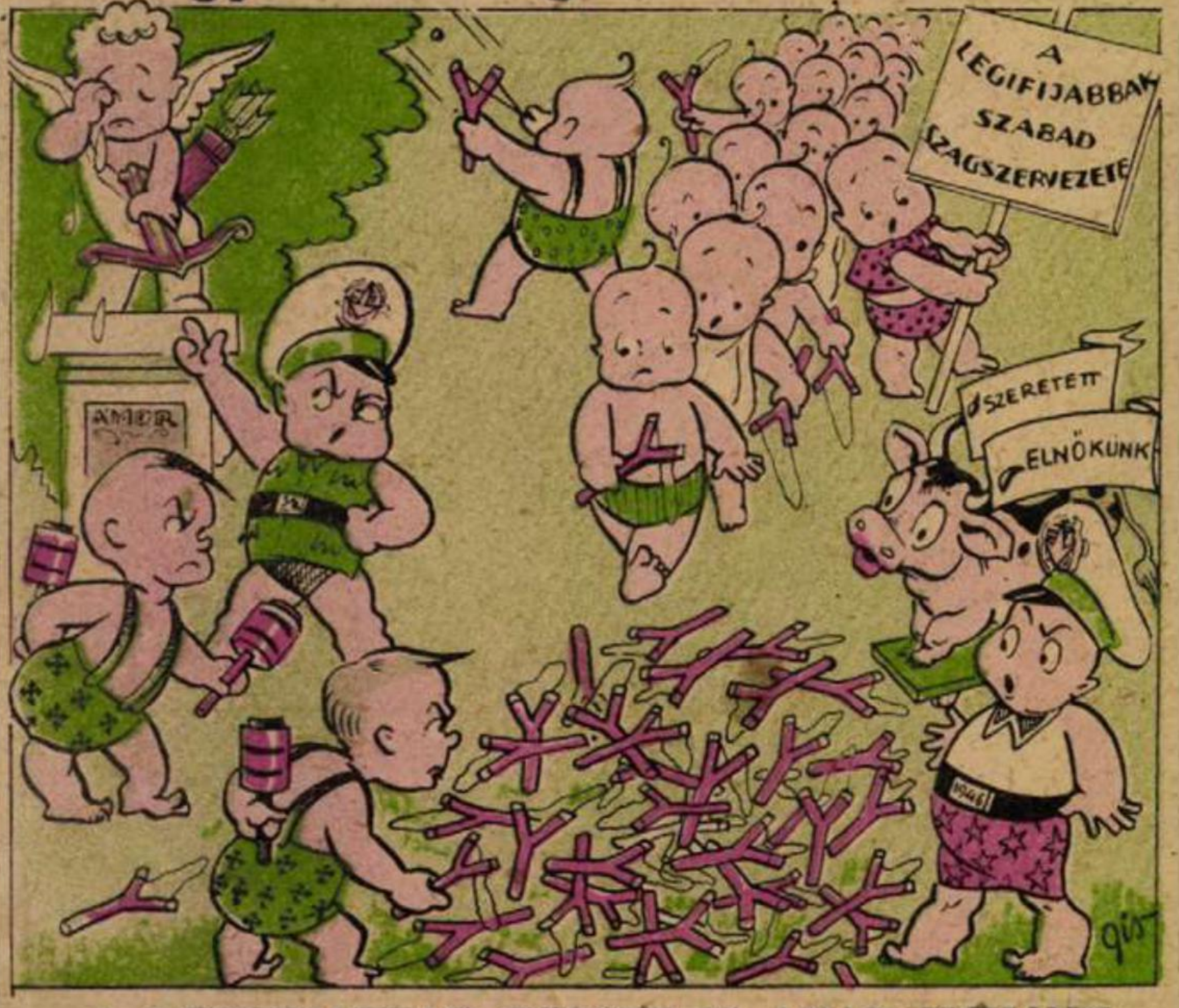
(Itt az új párt: Pálffy József klerikális pártja a fehér kereszt jelvénnyel.)

— Tisztelendő úr, nem lehetne ebből a nyilaskeresztből fehér keresztet csinálni?

— Keresztkérdésekre csak a politikai rendőrségen válaszolok.

Fegyverbeszolgáltatási rendelet

A LEGIFIJABBAK KÖZÖTT IS AKAD NÉHÁNY JOBB-PIPA!

Ludas Matyi

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY

Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL

Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, József-körút 5. Telefon: 388—110 és 188—182. Nyomatott a „Szikra" Lapvállalat offset-körforgógépein. Felelős nyomdavezető: Nedeczky László.

Kisemberek, vigyázat!

IRTA: Tabi László

Azzal kezdődött, hogy este hét órakor megjelent a lakásomon Göbicze Tibor, régi adósom s leszámolt elém tizenöt darab ropogós tízbillióst. A váratlan pénz természetesen kétségbeejtett. Éppen akkor tudtam meg, hogy az adópengő 300 százalékkal emelkedett. A százötven billió tehát hajnalhasadás után már *csak ötven* billió lesz — erre gondoltam mély szomorúsággal. Átkoztam ezt a gazember Göbiczét, hiszen bíztam a tisztességtelenségében. És íme, eljön és fizet. Szerencsémre a „Meleg otthon" étkezde nyitva volt még.

Most folytatom ott, hogy félóra mulva verejtékezve és kétségbeesve ültem az asztalnál. Két előétel, három adag főzelék és nyolc tojásból rántotta volt bennem, holott már akkor sem voltam éhes, amikor nekikezdtem. A gyomrom majd szétpattant, időnkint levegő után kapkodtam, a térdeim reszkettek. És még mindig csak százbilliónál tartottam. Beszélni már nem tudtam, mert tele volt a szám tojással. Leírtam egy darab papírra, hogy kérek még három adag túróscsuszát s odaadtam a pincérnek. Másféladag csuszát még el tudtam helyezni a nyelőcsövemben, a másik másféladagot beletömködtem a gallérom mögé. Bágyadtan intettem a fizetőnek. 142 billiót kért. A hátralévő nyolc billióért — hogy másnapra el ne értéktelenedjék — vettem két sárgabarackot és elhelyeztem a fülemben. A vendéglős felsegített a székről és a falhoz támaszkodva kivánszorogtam. Kint azonnal összeestem és hasoncsúszva haladtam tovább. Amint így megyek-mendegélek a kellemes esti levegőn, hát ki jön velem szemben hasoncsúszva? Nyavalyek Guszti az első emeletről.

— Mi az Guszti? — nyöszörögtem — mi az, hogy így hasoncsúszva vánszorog a Visegrádi-utcában?

— Tudja — felelte elhaló hangon — az a piszok Göbicze tartozott nekem százötven billióval és tegnapelőtt este megadta. A nyomorult!

— Nekem mondja? — nyöszörögtem — persze maga is agyonzabálta magát...

Könnyek csordultak ki a szeméből:

— Gúnyolódik? Félóra mulva éhenhalok. Harmadnapja nem ettem.

— De Guszti, az Istenért... Hát miért nem evett harmadnapja, ha annyi pénzt kapott?

Alig hallhatóan lehelte:

— Adópengőjegyben fizetett a nyomorult! Amikor a pénzt megadta éhes voltam, de gondoltam, csak másnap eszem, mert az adópengő nagyot ugrott. Másnap aztán arra gondoltam, hogy egy napot böjtölhet az ember, hadd legyen a százötven billióból ötszáz. Mert aznap már kétszázötven volt. És szamár fejjel még egy napot akartam várni... De most este összeestem az éhségtől. Le akartam jönni ide a Meleg Otthonba, de félúton összeestem és azóta így csúszok hason. Mondja, messze van még?

Nem tudtam felelni neki, mert forogni kezdett velem a világ. Az a szörnyűséges mennyiségű eledel, amit magamba tömtem, egyre jobban döngette a gyomorfalamat.

— Éhenhalok! — jajdult fel mellettem Nyavalyek Guszti és tovább próbált csúszni, de nem volt ereje.

— Agyonettem magam — nyöszörögtem és forró homlokomat odaszorítottam a hideg aszfalthoz.

— Bár elköltöttem volna a pénzt — nyögte Nyavalyek és mohón nyalta az aszfaltot ott, ahol egy kis port talált.

Ezt is abbahagyta. Eszméletét vesztette. Segítségért akartam csúszni, de hirtelen vér tolult az agyamra és sötét lett előttem minden. Nem tudom, mennyi ideig heverhettünk ott a fal mellett. Csak arra emlékszem, hogy valaki egyszercsak lehajolt hozzánk és megrázta Guszti vállát. Mély férfihang szólalt meg:

— Mi van magával, hé?!

— Éhen fogok halni — nyitotta ki egy pillanatra a szemét Guszti.

Aztán hozzámfordult a pasas:

— És magával?

— Annyit ettem, hogy belehalok.

A pasas erre odafordult a kíséretében levő másik alakhoz:

— Látod, Jóska — mondta vidáman —, csak aranyban szabad spekulálni...

Pókainé a piacon

irta: Hidvéghy Ferenc

Emelkedik a bab már a hegyek fölé,
Kelj fel párnáidról özvegy Pókainé.
Nyilatkozat harsant, árusok az utcán,
Vásárolni ma már olcsóbb áron tudsz tán.

Ismét nyilatkoztak: Vevő most vásárolj,
Megmaximált mindent jó Bárányos Károly.
Pókainé így szólt: venni fogok jókat,
Kiadhatom végre mind a billiókat.

Özvegy Pókainé boldog izgalomban
A Garay-térre ment ki azonnyomban:
Nem érhet ott most már — úgymond — semmi gixer,
Letört minden árat Bárányos miniszter.

Ámde a piacon Bárányos szavára
A fuszulyka ára felfutott a fára
És mert maximálva vannak már az árak,
Csirkét is kínáltak dollárért egy párat.

Elhült Pókainé: dollárom nincs nékem...
Krumplit egyen akkor, — mondták dühtől kéken.
Ámde ujkrumplit is csak aranyért mértek,
Használt krumpliért is dollárcentet kértek.

Egynémelyik kofa így tűnődött fessen:
Tört arany vagy dollcsi? Melyiket szeressem?
Szegény Pókayné ott állt meggyötörve,
Mert az árak helyett csak ő lett letörve.

Özvegy Pókainé szeméből könny pergett
Üres cekkerébe és imígy kesergett:
Ezt csinálta tehát az ár-uzsorával
A Bárányos Drákó az ő szigorával?

S megszólal a kofa és a hangja hálás:
Jót tett áraimnak ez a maximálás,
Ilyen magas árat én magam se hittem,
Bárányos, Bárányos, áldjon meg az Isten!

E HÉTEN

Sarokba állítjuk

Zrinyi Miklóst,

aki annakidején, mikor kirohant, csak száz aranyat tett a zsebébe. Még szerencse, hogy késői utódai a demokratikus honvédelmi minisztériumban nem követték: ők már 646 aranyat és közel 2000 dollárt tettek fiókasztal fiókjukba, mielőtt a **SZABAD NÉP** kirohant.

